

Percutarea trebuie să se facă în centrul capselor. Ejectarea cartușelor trebuie să se facă la 3—4 m. distanță.

Apoi toate piesele să fie bine ajustate în lemn. Lemnul lustruit cu ulei. Țitul patului să aibă o curbă elegantă. Echilibrul puștei și balanța să fie bune. Garniturile de prins cureaua nu sînt necesare, la puștile fine nu există.

Aceste sînt pe scurt noțiunile pe care le dă d. colonel Bălănescu, distins specialist, în alegerea unei bune arme.

„O aventură ciudată a unui iepure“ istorisită de d-l M. Sadoveanu. Un automobil cu doi călători alerga cu 60 km. pe oră, către Sebeș. Un iepure care dormita într'o tufă de lîngă șanțul șoselei s'a trezit la sgomotul mașinei, și, vrînd să se salveze, o luă la fugă. Dar tocmai atunci mașina a ajuns înaintea lui. Iepurele vrînd s'o evite a făcut o săritură, ca să treacă pe dinaintea mașinei. N'a putut-o însă depăși căci, în saltul său, s'a izbit de parebrise, care s'a făcut țanduri improșcînd pe cei din mașină; iar iepurele a căzut pe genunchii călătorilor din fundul mașinei, într'un ultim spasm.

Pățania iepurului e extraordinară, numai noi, cunoscînd imaginația bogată a vînătorilor, am putea zice: „se non e vero e ben venuto...“.

D. *Colonel Kosch* relatează că, în jud. Mureș, prin Aprilie 1936, a observat pîlcuri mari de păsări în număr de 200 care erau „Șoimi ai rîndunecelor“, iar în 19 Mai 1936, a observat vre-o 300 de pescăruși, dintr'o specie ce nu se vede pe la noi de obicei.

Și în sfîrșit d. L. S. comunică un caz estraordinar al unui șorecar care a clocit și crescut trei pui de pichere (bibilică).

Revista termină cu recenzii din diferite reviste vînătorești ca: Revista vînătorilor (București), Jagd und Hege (Timișoara), The Field (London), Le chasseur Français etc.

Între știrile date de revistă, relevăm că, în luna Mai, s'a ținut la Budapesta un concurs de tir de porumbei, și că pentru prima oară titlul de campion al Ungariei a fost cucerit de un străin. Acel străin a fost d-l Manole Stroici, care a împușcat 25 de porumbei, din 25, față de campionul ungur de pînă acum, care a rămas la 24. Ne bucurăm cu atît mai mult de frumosul succes obținut de oarece știm că D-sa este nepotul prietenului nostru Dr. Ilie Stroici și el un vînător vestit. **P. ang.**

Viața Basarabiei, Iulie-August, 1936. Număr închinat D-lui Ion Pelivan cu ocazia jubileului său. Extrem de interesant pentru cine dorește să pătrundă condițiile în care s'a săvîrșit Unirea cu Moldovenii de peste Prut, Unire care se identifică aproape cu încoronarea unei vieți consacrate patriei. De remarcat articolul D-lui Gh. Chicu, o documentată narație a modului în care s'au ivit la Dorpat—și, mai în general, în Rusia dela începutul veacului—„pămîntenile“. O pagină lirică (*Bucură-te, Basarabie*) de D-l G. Uță, și alta, impregnată de simțămîntul trecutului (*Ion Pelivan și trecutul Basarabiei*), datorită D-lui Gh. G. Bezveconnâi. Infine o excelentă analiză a vieții sărbătoritului (*Ion Pelivan*), care este de fapt, conferința D-lui Pan. Halippa rostită ocazional în fostul palat al „Sfatului Țării“.

Numărul din Septembrie 1936 este bogat în literatură, în articole și cronici. D-l N. Spătaru consacră o pagină memoriei lui C. Stere; deasemeni și D-l P. Stajilă. Stere nu poate fi înțeles pe deplin decît interpretat de Basarabeni și privit el-însuși ca un Basarabean. Ațitudinea bărbatului de Stat în

timpul războiului este a unui patriot sincer, adică a unui Român care a luptat pentru dezrobirea fraților săi de subț Ruși. În această privință, D-1 P. Stajilă are o frază fericită (p. 525) :

„Cine dintre marii ardeleni ar fi aplaudat unirea Basarabiei,—cu sacrificiul Ardealului !”.

Stere, așa dar, era în dreptul său dacă nu putea aplauda unirea Ardealului, cu sacrificiul Basarabiei. Altmintrelea ar fi tradat cu adevărat. D.

Revue d'histoire littéraire de la France. Paris, libr. A. Colin, janvier—mars 1936.

În țara celor mai variate aspecte în istoria literară, există o revistă oficială a acestei discipline, publicată de „Société d'Histoire littéraire de la France” și ajunsă acum în al 43-lea an de existență. *Revue d'histoire littéraire de la France* publică trimestrial articole, note (*Mélanges*), recenzii, cronici bibliografice de specialitate și cronici de autografe. Intemeiată pe spiritul școlii istorice dela Sorbona (Langlois, G. Paris, J. Bédier, G. Lanson), ea urmărește mai ales să producă *faits*, documente și isvoare noi, capabile să arunce noi lumini în cercetările literare. Deaceia *Revue d'histoire littéraire de la France* poate interesa, prin articolele și notele sale, nu numai pe specialiști dar și pe orice curios de problemele literaturii franceze. Și ce școală de disciplină științifică pentru un cunoscător ! ce pildă vie de scrupulozitate, obiectivitate și de bun gust !

Cantonată la istoria literară a *faptelor*, a *biografilor*, a *studiilor critice* și a *bibliografiilor*, așa cum au conceput-o Gaston Paris și un Gustave Lanson, revista nu are aproape nimic din noile tendințe care agită astăzi spiritul acestei discipline. Să nu căutăm deci cercetări estetice și lingvistice, cum se cer tot mai mult astăzi; să nu-i cerem interpretări filosofice, așa cum o practică astăzi parcă tot mai mult istoriografia germană, dispusă să privească istoria literară ca o vastă *Geistesgeschichte*. Problemele de tehnică literară sînt uneori abordate, dar cu oarecare timiditate și cu frica parcă de-a se aventura în afară de zona faptelor obiective, într'un domeniu prea mobil de interpretări personale și impresioniste, complect străine istoriei literare sorbonarde. Un mic volum de Philippe van Tieghem, *Tendances nouvelles en histoire littéraire* (Paris, Les Belles Lettres, 1930) sau un articol de Paul Hazard, *Tendances nouvelles en histoire littéraire* (*Le Mois*, 1-er février—1-er mars 1936) ne pot da toată măsura tradiționalismului francez, rămas la o formă de disciplină istorică, dispusă să facă din opera literară mai curînd un document istoric, decît o operă de artă, cu valoare în sine. Sîntem, în tot lungul acestor pagini, oarecum în anticamera istoriei operelor : prea multă biografie, după modelul seducător al lui Sainte-Beuve și prea puține tentative de-a pătrunde în inima creației. Diferitele încercări germane, relatate critic de Werner Mahrholz, în a sa *Literargeschichte und Literaturwissenschaft* (Zweite Auflage von Fr. Schultz, A. Kröner Verlag, Leipzig (1932), dovedesc mai multă îndrăzneală și mai mult gust de risc. Iată de ce pot atrage mai mult noile generații.

Ar trebui însă ca cineva să fi trăit cîtva timp în bibliotecile și arhivele franceze, pentru a înțelege pasiunea de benedictini cu care cîtiva erudiți francezi urmăresc mîci probleme de istorie literară, în cea minunată dezinteresare de umaniști, curioși de viața din trecut și capabili de entuziasm și de iubire de viață.